

Ks. Adam Bielecki – urodzony w Górzance

Ksiądz Adam Bielecki (19 grudnia 1811 – 18 kwietnia 1859), herbu "Janina", kapłan obrządku rzymsko-katolickiego, działacz patriotyczny. **Urodzony 18 grudnia 1811 r. w Górzance** w Ziemi Sanockiej, wyświęcony 1834 r. i przez biskupa Michała Korczyńskiego, który poznał się na jego zdolnościach, mianowany prefektem w seminarium duchownym w Przemyślu. W 1835 r. Ksiądz Adam Bielecki uzupełniał wyższe studia teologiczne w Wiedniu. W styczniu 1836 r. po usunięciu przez rząd ks. Józefa Sulikowskiego z katedry historii kościelnej powierzył mu biskup prowizorycznie wykłady historii i prawa kanonicznego w przemyskim zakładzie teologicznym. Ksiądz Adam Bielecki porywał słuchaczy swoimi wykładami, w których głęboką wiedzę łączył z niezwykłym darem wymowy. Oddziaływał przy tym na młodzież duchem patriotycznym.

Dlatego też po pół roku rząd dekretem gubernialnym 29 lipca 1836 r. nakazał jego usunięcie. Odtąd długi czas szło za nim polityczne prześladowanie, w którym pociechą mu był i pomocą, póki żył (do 1839 r.) świątły biskup Michał Korczyński. Po usunięciu z Przemyśla przeznaczył go na posadę ojca duchownego w domu poprawy dla kapłanów w Przeworsku, tam pocieszał go serdecznymi listami i zachęcił jako znawcę greczyzny do spolszczenia i objaśnienia "Apologii św. Justyna". Dzieło to, niestety nie dokończone wydrukował mu też anonimowo w "Przyjacielu chrześcijańskiej prawdy" w 1839 r. W Przeworsku został Ksiądz Adam Bielecki nie cały rok, bo już w maju 1837 r. zażądał gubernator jego usunięcia, jako politycznie podejrzanego i nie zgodził się na danie mu posady wikarego katedralnego, ale kazał go przeznaczyć na wikarówkę wiejską.

Pracował odtąd Ksiądz Adam Bielecki w duszpasterstwie, najpierw jako wikary w Sobiernej, później jako duszpasterz przy filialnych kościołach w Borku 1839, i w Chłopicach 1840. Wreszcie w 7 kwietnia 1841 r. otrzymał probostwo w Haczowie. Już po trzech miesiącach pasterzowania w tej parafii, gdy wyszła na jaw przynależność Księdza Adama Bieleckiego do tajnego "Sprzysiężenia demokratów polskich" (odłamu węglarstwa polskiego). Ksiądz został aresztowany nocą 19 czerwca 1841 roku i wywieziony do więzienia we Lwowie i tam sądzony o zdradę stanu, przesiedział w więzieniu 4 lata. Z końcem 1844 r. skazany został na śmierć "z utratą szlachectwa". Z początkiem 1845 r. Ksiądz Adam Bielecki ułaskawiony od kary śmierci przez cesarza został pozbawiony probostwa i zamknięty pod ścisłym nadzorem w klasztorze reformatorów w Bieczu, a w 1847 r. u kapucynów w Rozwadowie.

W lutym 1848 r. wypuszczony na wolność przeniósł się w rodzinne strony. Przebyte cierpienia za Ojczyznę nie złamały jego ducha i dodały mu znaczenia u współczesnych. Dlatego też w maju 1848 r. Ksiądz Adam Bielecki został wysłany na kongres słowiański do Pragi, a potem z posłował z Rymanowa na sejm ustawodawczy w Wiedniu i Kromieryżu, gdzie zaznaczył się jako jeden z wybitniejszych posłów. W Wiedniu zetknął się z nim bliżej jego przemyski biskup Franciszek Wiechrzejski i odtąd szczególniejszą otoczył go życzliwością, a po powrocie z Kormieryża nadał mu 2 lipca 1848 r. probostwo w Rymanowie. Na tym

ostatnim stanowisku pasterzował wzorowo, otoczony ogólną czią dla cnót obywatelskich i wykształcenia, które ciągle pogłębiał. Zmarł w Rymanowie 18 kwietnia 1859 roku.